

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie IX./2022
Senát IV

Nález:

spisová značka	IV. ÚS 24/2022
populárny názov	Incidenčné konanie - vstup do konania
sudca spravodajca	Ivan Fiačan
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	24.08.2022
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Keďže sťažovateľka nebola a ani nie je stranou sporu a ani účastníkom čiastkového konania o návrhu na zmenu subjektov na strane žalobcu, napadnutým uznesením nemohli byť porušené jej základné práva.
skutkový stav a základné fakty	<p>Žalobou podanou na okresnom súde sa právna predchodkyňa žalobcu domáhala v rámci tzv. incidenčného konania určenia popretých pohľadávok voči žalovanému dlžníkovi. Okresný súd žalobe vyhovel. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala žalovaná odvolanie, na základe čoho sa vedie konanie pred odvolacím súdom.</p> <p>Dňa 3. augusta 2020 podala právna predchodkyňa žalobcu na krajskom súde návrh na vstup spoločnosti MarS MS s. r. o. do konania na miesto žalobcu, keďže po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod práv, o ktorých sa koná, a so vstupom do konania súhlasí nový žalobca. (v súvislosti so zmluvou o postúpení pohľadávok z 19. júna 2020). Krajský súd uznesením z 27. októbra 2021 návrhu vyhovel.</p> <p>Dňa 16. októbra 2020 podala spoločnosť MarS MS s. r. o. na krajskom súde návrh na vstup sťažovateľky do konania na miesto žalobcu, poukázala na zmluvu o postúpení pohľadávok z 2. októbra 2020 a túto zmluvu spolu s oznámením o postúpení a súhlasom nového žalobcu priložila k návrhu. Krajský súd napadnutým uznesením z 27. októbra 2021 návrhu nevyhovel z dôvodu, že návrh na vstup do konania na miesto žalobcu bol podaný osobou, ktorá nebola oprávnená konať v mene spoločnosti (nešlo o osobu, ktorá bola v čase podania návrhu zapísaná v Obchodnom registri ako štatutárny orgán spoločnosti). Krajský súd rozhodol tak, že návrhu na vstup do konania na miesto žalobcu nevyhovel.</p> <p>Zo spisu krajského súdu ústavný súd ďalej zistil, že 30. novembra 2021 boli krajskému súdu doručené dve podania sťažovateľky. Prvým podaním súdu oznámila, že vstupuje do konania ako intervenient na strane žalobcu. Druhým podaním navrhla, aby súd vyhovel návrhu na jej vstup do konania na miesto žalobcu. O tomto návrhu sťažovateľky na jej vstup do konania súd dosiaľ</p>

	<p>nerozhodol.</p> <p>Sťažovateľka namieta že postupom a rozhodnutím krajského súdu vzťahu k nej sa vytvoril nezvratný stav, keď napriek tomu, že je veriteľom pohľadávok, ktoré sú predmetom incidenčného konania, nemá prístup k ich súdnej ochrane. Napadnutým rozhodnutím tak došlo k zásahu do jej práva na prístup k súdu, a tým aj do práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>V prvom rade sa ústavný súd zameril na samotné dôvody, pre ktoré nebolo vyhovelé návrhu spoločnosti MarS MS s. r. o. na vstup sťažovateľky do konania na miesto žalobcu. I keď je napadnuté uznesenie v tejto časti odôvodnené stručne, nemožno mu z ústavnoprávneho hľadiska nič vytknúť. Krajský súd jasne vysvetlil, ako aplikoval príslušné právne normy na zistený skutkový stav. Krajský súd takto, vychádzajúc z obsahu spisu, ustálil, že návrh na vstup do konania na miesto žalobcu datovaný 16. októbra 2020, doručený súdu 27. októbra 2020, bol podpísaný pánom Martinom Sokáčom, teda osobou, ktorá nebola oprávnená konať v mene tejto spoločnosti, keďže podľa výpisu z obchodného registra je štatutárnym orgánom tejto spoločnosti od 12. októbra 2020 pán JUDr. Norbert Takács. Táto skutočnosť bola zverejnená v obchodnom registri 4. novembra 2020, a teda pred tým, ako o tomto návrhu krajský súd rozhodoval (27. októbra 2021). Tieto závery odvolacieho súdu nemožno považovať za svojvoľné alebo arbitrárne, a preto ústavný súd, vychádzajúc z minimalizácie zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, v tejto časti nevidel dôvod na zásah zo strany ústavného súdu. Je potrebné zdôrazniť, že krajský súd v tomto nepostupoval z vlastnej iniciatívy (hoci mohol), ale vychádzal z podania samotnej spoločnosti MarS MS s. r. o. z 23. novembra 2020, ktorým táto spoločnosť upozornila konajúci krajský súd na zmenu konateľa. K tomu je nutné dodať, že sťažovateľka, ako to vyplýva aj z ďalších dôvodov tohto nálezu, nebola a ani nie je stranou sporu a ani účastníkom čiastkového konania o návrhu na zmenu subjektov na strane žalobcu, a preto napadnutým uznesením nemohli byť porušené jej základné práva. Krajský súd rozhodoval o návrhu spoločnosti MarS MS s. r. o. na vstup do konania na miesto žalobcu, a nie o návrhu sťažovateľky. Preto v tejto časti nie je ústavná sťažnosť sťažovateľky dôvodná a ústavný súd jej nevyhovel.</p> <p>Za problém ústavnoprávnej relevancie ústavný súd považuje tvrdenie sťažovateľky, že súčasný stav jej neumožňuje ako hmotnoprávnemu veriteľovi predmetných pohľadávok uplatňovať svoje práva v prebiehajúcom incidenčnom konaní. Aj napriek tomu je však ústavný súd nútený aj v tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovieť. Ako potvrdila sama sťažovateľka, nebola stranou sporu v samotnom incidenčnom konaní a ústavný súd k tomu dodáva, že sa nestala ani účastníkom v čiastkovom konaní o návrhu spoločnosti MarS MS s. r. o. na vstup sťažovateľky do konania na miesto žalobcu. Ústavný súd tak, viazaný rozsahom a dôvodmi ústavnej sťažnosti, nemohol rozhodnúť o porušení akýchkoľvek základných práv sťažovateľky napadnutým uznesením krajského súdu, resp. postupom, ktorý mu predchádzal. Za tejto procesnej situácie a v tomto štádiu konania pred odvolacím súdom o práva sťažovateľky v konaní o návrhu na zmenu subjektov na strane žalobcu priamo nešlo. Sťažovateľka totiž ako predmet ústavného prieskumu vymedzila napadnuté uznesenie krajského súdu a postup, ktorý mu predchádzal.</p> <p>Ani podanie sťažovateľky z 21. októbra 2021 adresované krajskému súdu, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia, za takýto zásah považovať nemožno. Sťažovateľka síce tvrdí, že toto podanie je potrebné vyhodnotiť ako osobitný návrh na jej vstup do konania na miesto žalobcu, avšak s takouto interpretáciou jej podania sa ústavný súd nestotožňuje. Nejde totiž o návrh na vstup samotnej sťažovateľky do konania na miesto žalobcu, hoc aj ako postupníka, ale len o jej urgenciu v tom smere, aby konajúci súd rozhodol o návrhu spoločnosti MarS MS s. r. o. na vstup sťažovateľky do konania na miesto žalobcu. Ústavný súd posudzoval napadnuté uznesenie, ako aj postup, ktorý mu predchádzal, len ku dňu vydania napadnutého uznesenia a zistil, že takýto návrh na vstup do konania na miesto žalobcu zo strany sťažovateľky k tomuto dňu</p>

	<p>nebol podaný.</p> <p>Len ako obiter dictum ústavný súd uvádza, že sťažovateľka takýto návrh na vstup do konania na miesto žalobcu z pozície postupníka podala 30. novembra 2021. O ňom ešte rozhodnuté nebolo. Vyriešenie otázok nastolených sťažovateľkou je však plne v kompetencii všeobecných súdov, a teda na ich posúdenie nemá ústavný súd právomoc.</p> <p>Z uvedených dôvodov preto ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovel.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	nástupníctvo-hmotnoprávne nástupníctvo-procesné konkurz a reštrukturalizácia / vyrovnanie-spory vyvolané konkurzom (incidenčné)

spisová značka	IV. ÚS 210/2022
populárny názov	Zabezpečovacie opatrenie
sudca spravodajca	Libor Duľa
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	06.09.2022
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	<p>Za situácie, keď žalovaná v priebehu súdneho konania o zaplatenie žalovanej sumy prevádza svoj majetok na osoby, ktoré sú s ňou personálne a ekonomicky prepojené, je povinnosťou všeobecného súdu vysporiadať sa pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia (o zriadenie záložného práva na zabezpečenie budúcej vymožitelnosti pohľadávky) s tvrdením sťažovateľky o skutočnosti prevodu nehnuteľností na spriaznené osoby a jeho dôsledku na osvedčenie či neosvedčenie konania žalovanej, ktoré by vzbudzovalo dôvodnú obavu, že by prípadná exekúcia mohla byť zmarená.</p> <p>Pri takýchto prevodoch zákonodarca na účely odporovateľnosti právnych úkonov v zmysle § 42a Občianskeho zákonníka prezumuje vedomosť osoby, na ktorú bol majetok prevedený, o úmysle dlžníka ukrátiť uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka sa návrhom podaným na okresnom súde domáhala nariadenia zabezpečovacieho opatrenia, ktorým by súd zriadil záložné právo na majetok žalovanej, ktorým by bola zabezpečená budúca vymožitelnosť pohľadávky sťažovateľky, ktorú si sťažovateľka uplatňuje proti žalovanej v súdnom konaní, a to z dôvodu, že žalovaná sa zbavuje svojho majetku a tento navyše prevádza na spriaznené osoby.</p> <p>Okresný súd uznesením z 21. mája 2021 návrhu sťažovateľky vyhovel a zriadil záložné právo na konkrétnych nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalovanej v prospech sťažovateľky na účely zabezpečenia jej pohľadávky na zaplatenie sumy 31 740,99 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania. Zároveň zaviazal žalovanú na náhradu trov v prospech sťažovateľky.</p> <p>Proti zabezpečovaciemu opatreniu podala žalovaná odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že návrh sťažovateľky na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zamietol a žalovanej priznal nárok na</p>

	<p>náhradu trov konania proti sťažovateľke.</p> <p>Podstata námietok sťažovateľky v súvislosti s namietaným porušením jej základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie je založená na tvrdení o nezákonnosti a svojvoľnosti podmienok stanovených krajským súdom pre osvedčenie potreby vydania zabezpečovacieho opatrenia, kde sťažovateľka považuje za nesplniteľnú požiadavku krajského súdu osvedčiť, že žalovaná prevádza svoj majetok za neprimerane nízku cenu, a tiež na tom, že krajský súd sa nijako nevysporiadal so sťažovateľkou osvedčenou skutočnosťou o tom, že k prevodu nehnuteľností vo vlastníctve žalovanej došlo na spriaznené osoby, čo samo osebe indikuje záver o účelovosti prevodu.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva: „<i>Odvolaací súd konštatuje, že samotná existencia dlhu ako aj prípadné prebiehajúce konanie nemôže byť dôvodom pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Žalobca hodnoverným spôsobom neosvedčil, že by na strane žalovaného dochádzalo k takému konaniu, ktoré by vzbudzovalo dôvodnú obavu že by prípadná exekúcia mohla byť zmarená. Predaj nehnuteľností vo vlastníctve žalovaného, ako vyplýva z výpisu z kat. nehn. predloženého žalobcom, sám o sebe neosvedčuje skutočnosť, že sa žalovaný zbavuje svojho majetku za účelom ohrozenia prípadnej exekúcie. Zbavovanie sa majetku by mohlo byť osvedčené v prípade, ak by nehnuteľný majetok žalovaného bol odpredaný tretej osobe za neprimerane nízku cenu, alebo bez adekvátnej protihodnoty. Uvedený postup žalovaného nebol v konaní osvedčený.</i>“</p> <p>Z už uvedeného je zrejmé, že dôvodom, pre ktorý krajský súd zamietol návrh sťažovateľky na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, bola skutočnosť neosvedčenia prevodu nehnuteľností žalovanou za neprimerane nízku cenu alebo bez adekvátnej protihodnoty. Táto skutočnosť by bola spôsobilá indikovať záver o takom konaní žalovanej, ktoré by vzbudzovalo dôvodnú obavu zo zmarenia exekúcie.</p> <p>Z napadnutého uznesenia je tiež zrejmé, že krajský súd sa nijako nevyjadril ku skutočnosti, že žalovaná previedla nehnuteľnosti na spriaznené osoby. K tejto námietke nezaujal krajský súd (ale ani zúčastnená osoba) nijaké stanovisko ani v konaní pred ústavným súdom.</p> <p>Sťažovateľka teda v konaní osvedčila, že v priebehu súdneho konania došlo k prevodu nehnuteľností vo vlastníctve žalovanej a že vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam žalovaná previedla na spriaznené osoby. Za situácie, keď žalovaná v priebehu súdneho konania o zaplatenie žalovanej sumy prevádza podľa osvedčených tvrdení sťažovateľky svoj majetok na osoby, ktoré sú s ňou personálne a ekonomicky prepojené, a táto skutočnosť je z pohľadu ústavného súdu podstatná, bolo povinnosťou krajského súdu vysporiadať sa s tvrdením sťažovateľky o skutočnosti prevodu nehnuteľností na spriaznené osoby a jeho dôsledku na osvedčenie či neosvedčenie konania žalovanej, ktoré by vzbudzovalo dôvodnú obavu, že by prípadná exekúcia mohla byť zmarená.</p> <p>V súvislosti s prevodmi majetku na blízke a spriaznené osoby ústavný súd poukazuje aj na skutočnosť, že pri takýchto prevodoch zákonodarca na účely odporovateľnosti právnych úkonov v zmysle § 42a Občianskeho zákonníka prezumuje vedomosť osoby, na ktorú bol majetok prevedený, o úmysle dlžníka ukrátiť uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa.</p> <p>Pokiaľ ide o námietku krajského súdu o neprípustnosti ústavnej sťažnosti sťažovateľky z dôvodov nevyčerpania všetkých prostriedkov právnej ochrany z dôvodu absencie podania dovolania sťažovateľkou proti napadnutému uzneseniu, ústavný súd v súlade s uznesením najvyššieho súdu č. k. 1 Obdo/78/2020 z 10. decembra 2020 konštatuje, že keďže v danom prípade ide len o opatrenie, ktorým nie je konzumovaná vec sama, nebolo proti nemu prípustné dovolanie, a teda sťažovateľka pred podaním ústavnej sťažnosti</p>

	vyčerpala všetky prostriedky právnej ochrany, ktoré mala k dispozícii. Keďže sa krajský súd vecou z už uvedených hľadísk nezaoberal, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu a jeho uznesením z 21. októbra 2021.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	nehnuteľnosť majetok opatrenie-zabezpečovacie arbitrárnosť práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces

Uznesenie:

spisová značka	IV. ÚS 388/2022
populárny názov	Poriadková pokuta
sudca spravodajca	Miroslav Duriš
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	06.09.2022
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Predvolaním osoby na pojednávanie vzniká jej povinnosť sa na pojednávaní zúčastniť. Samotný vo veci konajúci súd týmto spôsobom zabezpečuje účastníkovi konania podmienky na realizáciu jeho základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Požiadavka zabezpečenia realizácie týchto práv je o to naliehavšia v prípade, ak sa má vykonať úkon dokazovania výsluchom. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie totiž patria aj procesné oprávnenia účastníka konania súvisiace so samotným postupom vo veci konajúceho súdu v procese dokazovania, t. j. právo účastníka konania na taký postup súdu, ktorý zodpovedá príslušným zákonným ustanoveniam vrátane spôsobu vykonania dokazovania.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ je účastníkom konania vedeného okresným súdom vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa. V napadnutom konaní sa matka maloletej návrhom doručeným okresnému súdu 15. novembra 2021 domáha zmeny úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej. Okresný súd napadnutým uznesením uložil sťažovateľovi – otcovi maloletej poriadkovú pokutu v sume 100 eur, keď na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 20. apríla 2022, zistil, že sťažovateľ sa na pojednávanie nedostavil, pričom jeho neúčast' ospravedlnil jeho právny zástupca s tým, že mal dlhodobo plánovanú zahraničnú cestu. V odôvodnení napadnutého uznesenia okresný súd zdôraznil, že sťažovateľ sťažuje postup okresného súdu tým, že sa nedostavil na súdne pojednávanie nariadené na 20. apríl 2022, hoci termín pojednávania zoberal na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 7. marca 2022, na vedomie, pričom nový termín pojednávania nenamietol a neprítomnosť sťažovateľa jeho právny zástupca síce ospravedlnil, avšak urobil tak až na samotnom pojednávaní a zároveň nepredložil žiadne dôkazy na potvrdenie vážnych okolností, ktoré otcovi znemožnili dostaviť sa na súdne pojednávanie.

	<p>Sťažovateľ namieta svojvoľnosť, arbitrárnosť a nezákonnosť napadnutého uznesenia okresného súdu, ktoré nemá oporu v ústavno-konformnom výklade všeobecne záväzných právnych predpisov. V konkrétnostiach argumentuje, že okresný súd neakceptoval ospravedlniteľný dôvod jeho neúčasti na pojednávaní, a to zahraničnú pracovnú cestu. Účasť sťažovateľa na pojednávaní pritom zjavne nebola potrebná a účelná a o potrebe osobnej účasti sťažovateľa na predmetnom pojednávaní nebol zo strany okresného súdu na predchádzajúcom pojednávaní upovedomený.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu prvej inštancie vo veci uloženia poriadkovej pokuty, ktoré považuje sťažovateľ za šikanózne, nezákonné a nemajúce oporu v ústavno-právnom výklade použitých právnych noriem.</p> <p>Vzhľadom na to, že predmetom ústavného prieskumu je rozhodnutie všeobecného súdu o uložení poriadkovej pokuty, ústavný súd poukazuje aj na zmysel a účel tohto sankčného opatrenia, ktorým je vytvorenie účinného mechanizmu slúžiaceho na vynútenie a upevnenie autority súdu, ktorého úlohou je zabezpečiť dôstojný a nerušený priebeh pojednávania vedúci k rýchlej a účinnej ochrane práv. Z ústavného hľadiska musí byť poriadková pokuta uložená v súlade so zákonom, spočívať na relevantných a dostatočných dôvodoch a pri jej uložení sa musí súčasne zachovať primerane vyvážený vzťah medzi použitými prostriedkami (vrátane sumy pokuty) a sledovaným cieľom (m. m. III. ÚS 67/2018, IV. ÚS 53/2020).</p> <p>Pokiaľ ide o charakter poriadkovej pokuty, také rozhodnutie je procesnou sankciou, ktorou je možné vynútiť si splnenie tých procesných povinností, ktoré napriek tomu, že došlo k ich účinnému uloženiu, splnené neboli. Základným predpokladom na vydanie takéhoto rozhodnutia je to, že konaním alebo opomenutím dôjde k sťaženiu postupu konania, t. j. nesplnením takej povinnosti dôjde k predĺženiu súdneho konania. Svojou podstatou tak uvedené poriadkové opatrenie umožňuje zabezpečiť nerušený priebeh konania a súčinnosť strán sporu, resp. ich zástupcov a iných subjektov v prípade, ak títo nemajú záujem podieľať sa na prebiehajúcom konaní spôsobom, ktorý zákon upravuje, alebo ak by priebeh konania iným spôsobom sťažovali, predlžovali či dokonca marili (m. m. III. ÚS 346/2018).</p> <p>Po preskúmaní relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie okresného súdu je s prihliadnutím na jeho charakter primerane odôvodnené a zároveň neindikuje existenciu takých skutočností, ktoré by umožňovali prijať záver o porušení sťažovateľom označených práv zaručených ústavou a dohovorom. Uloženie poriadkovej pokuty okresný súd odôvodnil s odkazom na relevantné ustanovenie § 102 ods. 1 písm. b) CSP, podľa ktorého súd môže uložiť poriadkovú pokutu tomu, kto sťažuje postup konania najmä tým, že sa nedostaví na súd, hoci naň bol riadne a včas predvolaný, a svoju neprítomnosť neospravedlnil včas a vážnymi okolnosťami. Zo síce stručného, ale s prihliadnutím na procesný charakter rozhodnutia dostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva splnenie všetkých zákonných podmienok nevyhnutných pre možnosť vo veci konajúceho súdu poriadkovú pokutu za sťaženie postupu konania uložiť.</p> <p>Sťažovateľ bol, ako to zo samotného napadnutého uznesenia okresného súdu vyplýva, o termíne nariadeného pojednávania riadne oboznámený ústne na predchádzajúcom pojednávaní (§ 100 ods. 2 CSP), pričom neprítomnosť sťažovateľa ospravedlnil právny zástupca až na samotnom pojednávaní, no nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by vážnosť okolností znemožňujúcich mu účasť na pojednávaní preukazovali.</p> <p>Predvolaním osoby na pojednávanie vzniká jej povinnosť sa na pojednávaní zúčastniť. Samotný vo veci konajúci súd týmto spôsobom zabezpečuje účastníkovi konania podmienky na realizáciu jeho základného práva na súdnu</p>

	<p>ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Požiadavka zabezpečenia realizácie týchto práv je o to naliehavejšia v prípade, ak sa má, ako to bolo v konkrétnych okolnostiach veci, vykonať úkon dokazovania výsluchom (maloletej dcéry sťažovateľa). Na uvedenom závere nemení nič ani skutočnosť, že v konečnom dôsledku k realizácii predmetného úkonu na pojednávaní došlo v neprítomnosti účastníkov konania a ich právnych zástupcov. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie totiž patria aj procesné oprávnenia účastníka konania súvisiace so samotným postupom vo veci konajúceho súdu v procese dokazovania, t. j. právo účastníka konania na taký postup súdu, ktorý zodpovedá príslušným zákonným ustanoveniam vrátane spôsobu vykonania dokazovania.</p> <p>Irelevantnými sú pochybnosť samotného sťažovateľa týkajúca sa možnej výpovednej hodnoty samotného výsluchu a jeho vplyvu na predmet konania, ako aj skutočnosť, že samotný výsluch bol nariadený súdom, a nie navrhnutý niektorým z účastníkov konania. Mimosporové konanie je totiž ovládané nosným princípom materiálnej pravdy, v súlade s ktorým je súd povinný na účely zistenia skutočného stavu veci vykonať všetky potrebné dôkazy, aj keď ich účastníci konania nenavrhlí, ako aj princípom vyšetrovacím, ktorého pojmovým znakom je presunutie dôkaznej iniciatívy na súd (čl. 6 Civilného mimosporového poriadku).</p> <p>Na podklade uvedeného ústavný súd, berúc do úvahy relevantnú časť odôvodnenia, konštatuje, že dôvody uvedené v napadnutom uznesení sú dostatočné na záver okresného súdu o tom, že k sťaženiu postupu konania zo strany sťažovateľa došlo. Relevantná časť odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu nedovoľuje prijať záver o tom, že zo strany okresného súdu došlo k extrémnemu vybočeniu zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré môžu mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv a slobôd. Námietky, ktoré sťažovateľ v ústavnej sťažnosti predostrel, neobsahujú takú argumentáciu, ktorá by bola spôsobilá prerokovávanú vec posunúť do ústavnoprávnej roviny. Poriadková pokuta bola uložená v súlade so zákonom, jej uloženie spočíva na relevantných a dostatočných dôvodoch a jej suma je primeraná sťaženiu postupu konania okresného súdu.</p> <p>Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že niet takej príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením okresného súdu a základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne umožňovala dospieť ústavnému súdu k záveru o ich porušení, preto ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.</p>
<p>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</p>	
<p>súvisiace právne predpisy</p>	
<p>klúčové slová</p>	<p>pokuta-poriadková pojednávanie-prítomnosť účastníkov</p>

<p>spisová značka</p>	<p>IV. ÚS 392/2022</p>
<p>populárny názov</p>	<p>Solidárny záväzok</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Libor Duľa</p>
<p>druh konania</p>	<p>konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>06.09.2022</p>

dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Ak sťažovatelia namietajú absenciu určitého procesného postupu najvyššieho súdu (nedostatok alebo nesprávnosť odôvodnenia), je v prvom rade ich procesnou povinnosťou navrhnuť a konkretizovať dôvody, ktoré sú relevantné z pohľadu právnej úpravy, ktorej účinkov/aplikácie sa v konkrétnom prípade domáhajú, a na ktoré nedostali v priebehu konania primeranú alebo správnu odpoveď. Ak tak neučinili, potom ich požiadavke špecifického procesného prístupu zo strany všeobecného súdu chýba zmysluplný základ, čo zároveň vylučuje aj akékoľvek prípadné úvahy o namietanom porušení nimi označených práv, pretože korelátom práva neúspešnej strany konania na primeranú reakciu zo strany orgánu verejnej moci je aj jej procesná povinnosť uvádzať dostatočne konkretizované návrhy, pretože primeranosť postupu orgánu verejnej moci je možné posudzovať iba vo vzťahu k určitému špecifickému návrhu strany konania.
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovatelia ako žalobcovia sa žalobou podanou okresnému súdu 20. januára 2017 domáhali, aby žalovaná obchodná spoločnosť v 1. rade a žalovaná obchodná spoločnosť v 2. rade, boli spoločne a nerozdielne zaviazané uhradiť sťažovateľom finančnú sumu 1 512,44 eur s príslušenstvom. Sťažovatelia svoj nárok po skutkovej stránke odôvodňovali tým, že v roku 2015 uzavreli so žalovanou v 1. rade, zastúpenou žalovanou v 2. rade ako obchodnou zástupkyňou, zmluvu o zájazde, ktorou si objednali a pri uzavretí zmluvy v celosti aj zaplatili. Žalovaná v 1. rade od 1. januára 2016 stratila oprávnenie na prevádzkovanie cestovnej kancelárie, keďže neuzavrela poistenie proti úpadku na rok 2016. Dňa 17. mája 2016 dostali sťažovatelia prípis od žalovanej v 2. rade, podľa ktorého žalovaná v 2. rade odstúpila od zmluvy o obchodnom zastúpení so žalovanou v 1. rade, pretože žalovaná v 1. rade stratila oprávnenie na poskytovanie služieb cestovnej kancelárie. Zároveň obsahom prípisu bolo aj oznámenie o tom, že kúpna cena zájazdu, ktorú sťažovatelia uhradili, bola v plnom rozsahu poukázaná žalovanej v 1. rade s tým, aby sa sťažovatelia obrátili so svojimi finančnými nárokmi priamo na žalovanú v 1. rade. Až z následnej komunikácie medzi sťažovateľmi a žalovanou v 1. rade, resp. žalovanou v 2. rade vyplynulo, že ešte pred odoslaním prípisu žalovanej v 2. rade sťažovateľom, žalovaná v 2. rade vo vzťahu k žalovanej v 1. rade uskutočnila jednostranný zápočet, na základe ktorého si žalovaná v 2. rade započítala na úhradu svojej pohľadávky voči žalovanej v 1. rade.</p> <p>Rozsudkom okresného súdu z 19. apríla 2018 boli žalovaná v 1. rade spolu so žalovanou v 2. rade spoločne a nerozdielne zaviazané uhradiť sťažovateľom sumu 1 512,44 eur s príslušenstvom spolu s náhradou trov konania.</p> <p>Na základe odvolania žalovanej v 2. rade rozsudkom krajského súdu bol rozsudok okresného súdu zmenený tak, že povinnosť uhradiť sťažovateľom finančnú sumu 1 512,44 eur s príslušenstvom bola uložená iba žalovanej v 1. rade. Proti žalovanej v 2. rade bola žaloba zamietnutá.</p> <p>Proti rozsudku krajského súdu podali sťažovatelia dovolanie. Najvyšší súd o dovolaní sťažovateľov rozhodol tak, že ho napadnutým rozsudkom zamietol.</p> <p>Sťažovatelia predovšetkým argumentujú tým, že najvyšší súd sa nevyjadril k ich argumentácii, v rámci ktorej poukazovali na solidárnu zodpovednosť žalovanej v 1. rade a žalovanej v 2. rade za vrátenie platby za neuskutočnený zájazd, a tiež polemizujú s názorom najvyššieho súdu, ktorým reagoval na nimi vymedzené právne otázky doteraz nevyriešené rozhodovacou činnosťou dovolacieho súdu [§ 421 písm. b) CSP], keď prvú nimi položenú otázku orientovanú na hmotnoprávnu situáciu o založení solidárnej zodpovednosti žalovanej v 1. rade a žalovanej v 2. rade posúdil v kontexte právnych záverov vyplývajúcich z nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 75/2016 (zástupca nezodpovedá za dlhy zastúpeného) a ostatné nimi položené otázky (II a III) vyhodnotil ako také, ktorých zodpovedanie by nemohlo viesť k zrušeniu alebo zmene rozsudku krajského súdu, keďže ich riešenie nepredstavovalo jediný a rozhodujúci dôvod</p>

	ich procesného neúspechu v odvolacom konaní.
z odôvodnenia	<p>K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu ústavný súd uviedol, že sťažovatelia mali k dispozícii na ochranu označených práv mimoriadny opravný prostriedok, ktorý aj využili. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľov bol v dovolacom konaní najvyšší súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu, a preto ústavnú sťažnosť z tohto dôvodu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.</p> <p>K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu ústavný súd uviedol:</p> <p>Reflektujúc argumentáciu sťažovateľov, možno konštatovať, že nimi nastolená problematika je orientovaná na situáciu o založení solidárnej zodpovednosti cestovnej kancelárie (žalovaná v 1. rade) a cestovnej agentúry (žalovaná v 2. rade) ako zástupkyne cestovnej kancelárie za vrátenie platby za neuskutočený zájazd. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti tvrdia, že kým u žalovanej v 1. rade ide o nárok, ktorý vznikol z titulu bezdôvodného obohatenia [§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka (plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol)], tak u žalovanej v 2. rade ide o mimozmluvnú zodpovednosť a tento nárok od nej požadujú z titulu náhrady škody spôsobenej úmyselným konaním proti dobrým mravom (§ 424 Občianskeho zákonníka), keďže v okolnostiach danej veci žalovaná v 2. rade podľa ich tvrdenia uprednostnila vlastné ekonomické záujmy pred záujmami sťažovateľov ako objednávateľov zájazdu, v dôsledku čoho im spôsobila škodu.</p> <p>Vo všeobecnej rovine možno konštatovať, že nároky uplatnené proti obom žalovaným ako solidárnym dlžníkom z rozdielnych hmotnoprávných základov (bezdôvodné obohatenie a náhrada škody) hmotnoprávne nezjednocujú postavenie žalovaných, ale, naopak, ho rozdeľujú, čo síce z pohľadu súčasnej normatívnej úpravy samo osebe ešte nevyučuje možnosť vzniku solidárneho záväzku, keďže pri úvahách o jeho povahe sa vychádza z teórie plurality, podľa ktorej v prípade solidárneho záväzku nejde o jeden právny pomer, ale o toľko právnych pomerov, koľko je dlžníkov, pretože vznik a zánik spoločného solidárneho záväzku nemusí nastať v ten istý okamih u všetkých solidárne zaviazaných dlžníkov, rovnako odlišným spôsobom môže nastať premlčanie alebo omeškanie toho-ktorého solidárneho záväzku, prípadne môže byť iný právny dôvod vzniku záväzku alebo jeho obsah. Jediným prvkom, ktorý dlhy solidárne zaviazaných dlžníkov zjednocuje, je identita predmetu plnenia.</p> <p>Zároveň je potrebné ale uviesť, že nie všetky záväzky s deliteľným plnením sú zároveň aj záväzkami solidárnymi. Súčasná občianskoprávna úprava opustila koncepciu pravidelného typu spoločného záväzku, keď v § 511 Občianskeho zákonníka kogentným spôsobom ustanovila predpoklady vzniku pasívne solidárneho záväzku (právny predpis, rozhodnutie súdu, dohoda účastníkov alebo povaha predmetu plnenia). Ak za súčasnej normatívnej koncepcie vzniku solidárneho záväzku sa sťažovatelia domáhajú solidárnej zodpovednosti žalovanej v 1. rade a žalovanej v 2. rade za vrátenie platby za neuskutočený zájazd bez toho, aby zároveň konkretizovali, ktorý právom uznaný dôvod vzniku solidárneho záväzku zakladá solidárnu zodpovednosť žalovaných, možno konštatovať, že dostačujúcim spôsobom nepreukázali príčinnú spojitosť medzi namietaným postupom najvyššieho súdu a nimi označenými právami podľa ústavy a dohovoru.</p> <p>V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že ak sťažovatelia namietajú absenciu určitého procesného postupu najvyššieho súdu (nedostatok alebo nesprávnosť odôvodnenia), je v prvom rade ich procesnou povinnosťou navrhnuť a</p>

konkretizovať dôvody, ktoré sú relevantné z pohľadu právnej úpravy, ktorej účinkov/aplikácie sa v konkrétnom prípade domáhajú, a na ktoré nedostali v priebehu konania primeranú alebo správnu odpoveď. Keďže tak neučinili, potom ich požiadavke špecifického procesného prístupu zo strany najvyššieho súdu chýba zmysluplný základ, čo zároveň vylučuje aj akékoľvek prípadné úvahy o namietanom porušení nimi označených práv, pretože korelátom práva neúspešnej strany konania na primeranú reakciu zo strany orgánu verejnej moci je aj jej procesná povinnosť uvádzať dostatočne konkretizované návrhy, pretože primeranosť postupu orgánu verejnej moci je možné posudzovať iba vo vzťahu k určitému špecifickému návrhu strany konania.

Z obdobných dôvodov považuje ústavný súd za neopodstatnenú aj tú námietku sťažovateľov, v rámci ktorej vyslovili nesúhlas s tým, že „vyriešenie otázky č. II a III., položenaj v dovolaní, by bolo iba akademickou debatou...“, a sú toho názoru, že nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 75/2016 „nepokrýva celý spor... ale dáva odpovede iba na čiastkové otázky...“. Sťažovatelia aj v tomto prípade len všeobecným spôsobom vyjadrujú svoj nesúhlas s odôvodnením rozhodnutia najvyššieho súdu bez toho, aby otvorili relevantnú polemiku s jeho právnym názorom, podľa ktorého zodpovedanie označených otázok by nemohlo viesť k zrušeniu alebo zmene rozsudku krajského súdu, keďže ich riešenie nepredstavovalo jediný a rozhodujúci dôvod procesného neúspechu sťažovateľov v odvolacom konaní.

Sťažovatelia svojou argumentáciou uvedenou v ústavnej sťažnosti nijakým zmysluplným spôsobom nevysvetľujú, ako by sa samostatné (od prvej otázky nezávislé) riešenie ich ostatných otázok (platnosť jednostranného zápočtu a existencia zodpovednostného vzťahu medzi nimi a žalovanou v 2. rade za situácie nevykazujúcej znaky nepoctivého konania žalovanej v 2. rade) premietlo do zmeny ich právneho postavenia v prípade pozitívnej odpovede najvyššieho súdu na nimi položené otázky.

Nad rámec už uvedeného je potrebné poznamenať, že otázka posudzovania (ne)platnosti právneho úkonu, ktorým došlo k započítaniu vzájomných pohľadávok medzi žalovanou v 1. rade a žalovanou v 2. rade, nijako neovplyvňuje možnú existenciu prípadného nároku sťažovateľov na náhradu škody proti žalovanej v 2. rade. Pokiaľ ide o posudzovanie otázky vzniku zodpovednostného vzťahu medzi žalovanou v 2. rade a sťažovateľmi v situácii, keď žalovaná v 2. rade vedela o existencii nezaplatených pohľadávok žalovanej v 1. rade, je potrebné uviesť, že táto otázka je formulovaná v kontexte krajským súdom ustáleného skutkového stavu veci vychádzajúceho z absencie porušenia povinnosti žalovanej v 2. rade a prvkov nepoctivého konania proti sťažovateľom, čo posúva označenú otázku do sféry teoretických úvah bez možnosti jej praktického využitia vo veci sťažovateľov [v tomto smere nie je rozhodujúci ani časový rámec, po ktorý bol skutkový stav ustálený, keďže najvyšší súd tento skutkový dej nebol oprávnený vecne prehodnocovať alebo časovo rozširovať (§ 442 CSP)].

Sumarizujúc už uvedené, možno konštatovať, že záver najvyššieho súdu o tom, že zmluvný vzťah a zmluvná zodpovednosť vznikli medzi sťažovateľmi a žalovanou v 1. rade ako cestovnou kanceláriou, pričom medzi sťažovateľmi a žalovanou v 2. rade ako cestovnou agentúrou konajúcou v zastúpení cestovnej kancelárie nevznikol žiaden právny pomer, keďže žalovaná v 2. rade konala iba ako zástupkyňa žalovanej v 1. rade, nie je ústavne neudržateľný a z pohľadu sťažnostnej argumentácie nič nesignalizuje, že by otázka zodpovednosti cestovnej kancelárie a cestovnej agentúry voči objednávateľovi zájazdu nemala byť plne vyriešená nálezom ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 75/2016. Z už uvedeného vyplýva, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu podľa názoru ústavného súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnený. Ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (m. m. I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho

	názoru najvyššieho súdu. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd neidentifikoval v záveroch formulovaných najvyšším súdom arbitrárnosť ani nedostatok odôvodnenia, ktoré by mohli signalizovať porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto musel postupom podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESĽP a iných súdov	I. ÚS 75/2016
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	záväzkové právo-solidárny záväzok náhrada škody (ujma)-majetková ujma bezdôvodné obohatenie dovolacie dôvody-nesprávne právne posúdenie dovolanie-dovolacie konanie

spisová značka	IV. ÚS 405/2022
populárny názov	Trestné konanie - zaistenie majetku
sudca spravodajca	Ladislav Duditš
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	06.09.2022
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Ústavný súd by mal pristupovať k preskúmvaniu rozhodnutia ako sťažnostného súdu o zaistení majetku ako k rozhodnutiu dočasnej a zabezpečovacej povahy vydanému v priebehu prípravného trestného konania zdržanlivo. Prípravné konanie je vykonávané pod priebežným dohľadom prokuratúry, ktorá má dbať na dodržiavanie zákonnosti a ústavnosti. Najzávažnejšie zásahy do základných práv a slobôd v prípravnom konaní v zmysle aktuálneho právneho stavu podliehajú súdnemu prieskumu (väzba, zaistenie majetku, pozn.). Dôvod na zásah v súlade s právomocou zverenou ústavnému súdu čl. 127 ods. 2 ústavy by bol preto založený len výnimočne, ak by došlo k neprípustnému zásahu do základných práv a slobôd sťažovateľa, ktorý by nebol napravený ani pri súdnej kontrole (I. ÚS 66/2021). Z hľadiska procesných garancií súdnej a inej právnej ochrany by muselo ísť o kvalifikovaný procesný excés (zjavná chyba výroku, absencia zákonného podkladu, vydanie nepríslušným orgánom, svojvôľa). Z hľadiska hmotného práva by malo ísť o očividný nepomer medzi sledovaným cieľom a použitými prostriedkami na jeho dosiahnutie.
skutkový stav a základné fakty	Uznesením z 21. septembra 2017 začaté trestné stíhanie a súčasne vznesené obvinenie sťažovateľovi a ďalším dvom obvineným pre pokračovací zločin neodvedenia dane a poistného. Obvinení mali v úmysle neoprávnené získať majetkový prospech zneužitím mechanizmu DPH ako osoby oprávnené v mene obchodných spoločností vykonať účelové právne úkony (prevody nehnuteľných a hnutelných vecí) a následne uplatňovať nadmerné odpočty DPH. Takýmto neoprávneným uplatnením odpočtu mala byť spôsobená škoda Slovenskej republike v celkovej výške viac ako 8 miliónov eur. Neskôr došlo k spojeniu tejto trestnej veci s inou trestnou vecou, v ktorej bolo sťažovateľovi uznesením z 27. júna 2019 vznesené obvinenie pre zločin poškodzovania veriteľa spolupáchateľstvom.

	<p>Viacerými uzneseniami špeciálnej prokuratúry v spojení s uzneseniami špecializovaného súdu bol sťažovateľovi v rokoch 2018 až 2020 zaistený známy majetok. Medzi zaisteným majetkom boli aj dve zmenky z 19. mája 2015 vystavené spoločnosťou pre sťažovateľa každá na sumu 2 675 145 eur. Záložným právom na tieto zmenky je zabezpečená splatná pohľadávka voči sťažovateľovi vyplývajúca zo zmlúv o úvere a súhlas na realizáciu tohto záložného práva bol špeciálnou prokuratúrou udelený 20. decembra 2021. Uznesením špeciálnej prokuratúry z 20. decembra 2021 bol podľa zaistený majetok sťažovateľa, a to najmä peňažné prostriedky vo výške 5 350 290 eur, pretože tieto patria sťažovateľovi, ktorý je stíhaný pre trestný čin, za ktorý vzhľadom na povahu a závažnosť činu a na pomery obvinených treba očakávať uloženie trestu prepadnutia majetku, a je obava, že výkon tohto trestu bude zmarený alebo sťažený. Súčasne prokurátor sťažovateľovi zakázal so zaisteným majetkom nakladať.</p> <p>Sťažovateľ proti uzneseniu špeciálnej prokuratúry podal sťažnosť, ktorú sudca pre prípravné konanie špecializovaného súdu zamietol napadnutým rozhodnutím ako nedôvodnú.</p> <p>Podstatou ústavnej sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivé súdne konanie a práva pokojne užívať majetok (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu) napadnutým uznesením špecializovaného súdu, ktorým zamietol sťažnosť smerujúcu proti rozhodnutiu o zaistení majetku – peňažných prostriedkov. Sťažovateľ namieta arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Sťažovateľovo trestné stíhanie sa nachádza v prípravnom konaní, nie je väzobne stíhaný, ale aj z vlastnej rozhodovacej činnosti je ústavnému súdu známe, že sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody (III. ÚS 302/2022). V trestnom konaní je dôvodnosť podozrení priebežne preskúmaná, a to aj prokurátorom na základe sťažností proti uzneseniam o obvinení sťažovateľa. Ak by došlo k podaniu obžaloby na sťažovateľa, hneď na začiatku súdneho konania dôjde k preskúmaniu dôvodnosti podozrenia vrátane právnej kvalifikácie. Možnosť brániť sa proti vzneseným obvineniam bude znamenať aj možnosť brániť sa proti uloženiu trestu (riadnymi a mimoriadnymi opravnými prostriedkami), čo má právny vzťah k zaisteniu majetku na účel výkonu trestu prepadnutia majetku. V priebehu konania má sťažovateľ možnosť využiť v periodických intervaloch aj procesný prostriedok žiadosti podľa § 425 ods. 2 Trestného poriadku. Orgány činné v trestnom konaní majú navyše povinnosť z úradnej povinnosti skúmať, či nepominuli podmienky na zaistenie majetku (§ 427 Trestného poriadku).</p> <p>Uvedené skutočnosti svedčia v prospech záveru, že ústavný súd by mal pristupovať k preskúmaniu rozhodnutia špecializovaného súdu (ako sťažnostného súdu) o zaistení majetku ako k rozhodnutiu dočasnej a zabezpečovacej povahy vydanému v priebehu prípravného trestného konania zdržanlivo. Prípravné konanie je vykonávané pod priebežným dohľadom prokuratúry, ktorá má dbať na dodržiavanie zákonnosti a ústavnosti. Najzávažnejšie zásahy do základných práv a slobôd v prípravnom konaní v zmysle aktuálneho právneho stavu podliehajú súdnemu prieskumu (väzba, zaistenie majetku, pozn.). Dôvod na zásah v súlade s právomocou zverenou ústavnému súdu čl. 127 ods. 2 ústavy by bol preto založený len výnimočne, ak by došlo k neprípustnému zásahu do základných práv a slobôd sťažovateľa, ktorý by nebol napravený ani pri súdnej kontrole (I. ÚS 66/2021). Z hľadiska procesných garancií súdnej a inej právnej ochrany by muselo ísť o kvalifikovaný procesný excés (zjavná chyba výroku, absencia zákonného podkladu, vydanie nepríslušným orgánom, svojvôľa). Z hľadiska hmotného práva by malo ísť o očividný nepomer medzi sledovaným cieľom a použitými prostriedkami na jeho dosiahnutie.</p> <p>Napadnuté rozhodnutie špecializovaného súdu nenapĺňa spomenuté atribúty umožňujúce uplatnenie kasačnej právomoci ústavného súdu po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Je zřejmé, že obsahuje výrok, ktorého znenie stručne vystihuje obsah príslušnej časti jeho 6 odôvodnenia, a je vydané sudcom</p>

pre prípravné konanie [§ 191 písm. d) Trestného poriadku] špecializovaného súdu. Obsahuje odôvodnenie, v ktorom reaguje na všetky podstatné sťažnostné argumenty sťažovateľa (o absencii dôvodnej obavy, o nezlučiteľnosti úpravy ukladania trestu a zaistenia majetku s právom Európskej únie, o preukázaní získania majetku trestnou činnosťou). V odôvodnení napadnutého rozhodnutia ústavný súd nezistil prítomnosť svojvôle [v podobe procesnej, teda hrubé alebo opakované porušenie zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, alebo hmotnoprávnej (meritórnej) svojvôle, teda extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012)]. V tejto fáze konania sú to primárne orgány činné trestnom konaní a sekundárne sudca pre prípravné konanie, ktorí vedia najlepšie posúdiť oprávnenosť úkonov trestného konania s priamou znalosťou všetkých skutkových okolností.

Pri posudzovaní napadnutého uznesenia špecializovaného súdu vo vecnej súvislosti s uznesením špeciálnej prokuratúry (m. m. IV. ÚS 350/09) nemožno opomenúť ani preventívnu povahu inštitútu zaistenia majetku, ktorá často spôsobuje, že rozhodnutie nevychádza z hodnoverných a zo spoľahlivých dôkazov, ale zo záverov o pravdepodobnosti nastúpenia určitých následkov, ktoré má ambíciu predvídať. Právne závery špeciálnej prokuratúry vo vzťahu k obave zo zmarenia alebo sťaženia výkonu trestu prepadnutia majetku a k preukazovaniu získania zaisteného majetku trestnou činnosťou v znení doplnenia špecializovaným súdom vychádzajú podľa názoru ústavného súdu z dostatočne konkrétnych okolností prípadu. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je primerané tomu, že ide o rozhodnutie o dočasnom zaisťovacom opatrení a nemožno ho prima facie považovať ani za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Hoci nezohľadňuje úplne všetky argumenty sťažovateľa, v spojení s uznesením špeciálnej prokuratúry dostatočne presvedčivo odôvodňuje potrebu zaistenia majetku sťažovateľa vzhľadom na vnímanú realnosť hrozby uloženia trestu prepadnutia majetku.

K argumentom o nesúlade právnej úpravy s právom Európskej únie sťažovateľ čiastočne dostal odpoveď pri predchádzajúcom ústavnom prieskume rozhodnutí o zaistení majetku (I. ÚS 66/2021). Ani sťažovateľom odkazovaný rozsudok Súdneho dvora Európskej únie nemá dostatočný prienik s okolnosťami jeho prípadu, pretože v ňom išlo o konfiškáciu majetku po odsúdení osoby, čo by zodpovedalo trestu prepadnutia majetku. Sťažovateľova situácia sa ale týka „zmrazenia“ majetku ako konfiškácii predchádzajúceho kroku. Ani úvaha špecializovaného súdu o miere preukazovania dôvodného podozrenia v priebehu trestného stíhania nie je zjavne neodôvodnená. 16. Ústavný súd prisvedčuje sťažovateľovi, že zo strany označeného porušovateľa ide o opatrenie týkajúce sa „užívania majetku“. V podstate ide o obmedzenie dispozičného oprávnenia ako dovolený spôsob obmedzenia vlastníckeho práva. Dodržaná musí byť primeranosť prijatého opatrenia vo vzťahu k sledovanému cieľu determinovanému všeobecným záujmom spoločnosti a ústavne zaručeným právom jednotlivca (IV. ÚS 577/2021). Ani v tomto smere ústavný súd nezistil neprípustný zásah do označených hmotných práv sťažovateľa. Zásah do jeho práva spočíva v tom, že nemôže nakladať s prostriedkami, ktoré sú „na ceste“ k záložnému veriteľovi realizujúcemu výkon záložného práva na cenné papiere vystavené pre sťažovateľa. Zásah do práv sťažovateľa na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu má zákonný základ v § 425 ods. 1 Trestného poriadku a vyjadruje všeobecný záujem, a to 7 zabezpečenie (nezmarenie) výkonu trestu prepadnutia majetku. Namietaný zásah do práva sťažovateľa podľa čl. 1 dodatkového protokolu nie je podľa názoru ústavného súdu očividne neprimeraný sledovanému cieľu, keďže v okolnostiach sa javí rozumná úvaha o nemožnosti vylúčiť, že sťažovateľ by sa v priebehu trestného konania pokúsil scudzit' majetok, ktorý mu bol zaistený. Doterajšia dĺžka zaistenia majetku sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu nespôsobuje zjavnú neprimeranosť použitého prostriedku na dosiahnutie sledovaného cieľa. Sťažovateľ nepredniesol v ústavnej sťažnosti žiadne konkrétne námietky vo vzťahu k

	<p>primeranosti rozsahu zaistenia majetku, nerozvinul argumentáciu naznačenú v sťažnostnom konaní.</p> <p>Vzhľadom na už uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie špecializovaného súdu nebolo možné v tomto momente trestného konania považovať za konečné (definitívne) rozhodnutie. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu jej neprípustnosti. Navyše na základe už uvedeného je zrejmé aj to, že medzi napadnutým uznesením špecializovaného súdu a obsahom sťažovateľom označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení [čo podmieňuje subsidiárny záver o zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde]. Po prijatí už uvedeného názoru o možnosti porušenia označených práv zostalo bez významu zaoberať sa ostatnými požiadavkami uvedenými v petite ústavnej sťažnosti.</p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	<p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu majetok-majetkové právo rozhodnutie-predbežnej povahy trestné konanie-trestný poriadok</p>

spisová značka	IV. ÚS 416/2022
populárny názov	Zastavenie exekúcie
sudca spravodajca	Ladislav Duditš
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	06.09.2022
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 10 ods. 2</p> <p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 8 ods. 1</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 19 ods. 2</p>
analytická právna veta	<p>Výrok právoplatného a exekučného titulu je záväzný a v zásade nezmeniteľný, preto jeho nevykonanie za situácie jeho faktického nerešpektovania je výnimočné a môže nastať v prípadoch zodpovedajúcich zákonným dôvodom predpokladajúcim zastavenie exekúcie bez splnenia uloženej povinnosti. Výklad týchto dôvodov by nemal byť extenzívny, lebo sa dotýka právnej istoty strany úspešnej v spore, ktorá si v tomto prípade aktívne bránila svoje práva.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ je účastníkom exekučného konania vedeného na okresnom súde v právnom postavení povinného. Z exekučného titulu vyplýva sťažovateľovi povinnosť vypratať rodinný dom a pozemky, na ktorých dotknutý rodinný dom stojí. Rodinný dom aj pozemok sú v zaniknutom a doteraz právoplatne nevyporiadanom BSM oprávneného a jeho bývalej manželky, ďalší pozemok sa nachádza v ich podielovom spoluvlastníctve.</p> <p>Sťažovateľ sa ako druh bývalej manželky oprávneného nasťahoval do rodinného domu patriaceho do BSM oprávneného a jeho bývalej manželky a exekučným titulom mu bolo uložené predmetné nehnuteľnosti vypratať. Po nadobudnutí právoplatnosti exekučného titulu sťažovateľ uzatvoril nové manželstvo s bývalou manželkou oprávneného. Oprávnený inicioval exekučné konanie, v ktorom sťažovateľ podal návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu, že došlo k splneniu súdom uloženej povinnosti, keďže sťažovateľ sa mal na čas odsťahovať z dotknutého rodinného domu a opätovne ho začal užívať až po uzavretí</p>

	<p>manželstva s bývalou manželkou oprávneného. Napadnutým uznesením okresného súdu vydaným vyšším súdnym úradníkom bol návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie zamietnutý. Sťažovateľ napadol uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom sťažnosťou, ktorá bola uznesením okresného súdu vydaným sudcom zamietnutá.</p> <p>Sťažovateľ namieta, že napadnuté uznesenia okresného súdu nezohľadnili jeho status (manžel jedného zo spoluvlastníkov), ktorý mu zakladá užívacie právo k nehnuteľnostiam, a to rodinnému domu a pozemku, ktoré sú v bezpodielovom spoluvlastníctve jeho manželky a jej bývalého manžela, a ďalšiemu pozemku, ktorý je v podielovom spoluvlastníctve rovnakých osôb, ako okolnosť, ktorá nastala po vzniku exekučného titulu a mala spôsobiť zánik vymáhanej povinnosti s následkom zastavenia exekučného konania. Nevyhovenie jeho žiadosti o zastavenie exekúcie napadnutým uznesením má za následok, že sťažovateľ sa bude musieť vystáť so spoločnej domácnosti tvorenej s manželkou napriek tomu, že jej svedčí vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením okresného súdu, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, ústavný súd konštatuje, že z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na princípe subsidiarity. Proti uzneseniu okresného súdu vydanému vyšším súdnym úradníkom mohol sťažovateľ podať sťažnosť, čo aj využil. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní túto časť ústavnej sťažnosti odmietol z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.</p> <p>Pri posudzovaní možnosti porušenia označených práv sťažovateľa rozhodnutím okresného súdu vydaným sudcom, najmä jeho základného práva na ochranu súkromného a rodinného života, ústavný súd vychádza z kritérií vyplývajúcich z judikatúry ESLP týkajúcich sa posúdenia, či namietaný zásah je oprávnený v zmysle čl. 8 ods. 2 dohovoru. Zásah do sťažovateľom označených práv možno označiť za oprávnený, ak je napadnuté uznesenie (i) zákonné, ak tento (ii) zásah bol nevyhnutný v demokratickej spoločnosti a ak (iii) sledoval jeden z legitímnych cieľov predpokladaných v čl. 8 ods. 2 dohovoru.</p> <p>Pri skúmaní zákonnosti zásahu ESLP uvádza, že namietaný zásah musí mať určitý základ vo vnútroštátnom práve, ktoré musí byť adekvátne prístupné a musí byť formulované s dostatočnou presnosťou, aby občanom umožnilo prispôbiť mu svoje správanie a v rozsahu primeranom okolnostiam predvídať dôsledky tohto konania (Vavříčka a ostatní proti Českej republike, rozsudok z 8. 4. 2021, sťažnosť č. 47621/13, § 266). Je teda otázkou, či sťažovateľ mohol legitímne očakávať, že dôvody ním uvádzané môžu viesť k ním predpokladanému následku v podobe zastavenia exekúcie.</p> <p>Sťažovateľ navrhoval zastavenie exekúcie z dôvodu podľa § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku, t. j. že po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku. Povinnosť vypratáť nehnuteľnosť, ktorá bola povinnému uložená vykonateľným exekučným titulom, predstavuje občianskoprávny záväzok, ktorý zaniká niektorým zo spôsobov, ktoré upravuje zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov v šiestom oddiele prvej hlavy jeho ôsmej časti (§ 559 až § 587). Sťažovateľ tvrdil, že povinnosť vypratáť nehnuteľnosť splnil a následne sa nasťahoval späť po uzavretí manželstva s manželkou oprávneného. Exekučný súd z toho vyvodil, že povinný nespĺnil povinnosť vypratáť nehnuteľnosť, ktorú v čase exekúcie užíva, a zároveň nesúhlasil s názorom povinného, že vznikom manželstva so spoluvlastníčkou vypratávanej nehnuteľnosti mu vzniklo právo, ktoré by negovalo povinnosť vyplývajúcu z exekučného titulu. S týmto záverom sa ústavný súd v plnom rozsahu stotožňuje. Dočasné splnenie povinnosti vyplývajúcej zo záväzného výroku exekučného titulu nemožno považovať za</p>

riadne splnenie záväzku.

Sťažovateľ argumentuje, že uzavretím manželstva mu vzniklo užívacie právo k nehnuteľnosti v bezpodielovom spoluvlastníctve jeho manželky. Ústavný súd zdôrazňuje, že uzavretím manželstva manželovi nevznikajú žiadne vlastnícke oprávnenia k majetku, ktorý vlastnil druhý manžel pred uzavretím manželstva. Z hľadiska občianskeho práva je manželka oprávnená umožniť manželovi užívať jej vlastný majetok. Takéto oprávnenie však nemohlo vzniknúť sťažovateľovi proti oprávnenému, ktorý je z hľadiska existujúceho režimu vlastníckeho práva k užívaným 6 nehnuteľnostiam ich rovnocenným vlastníkom ako jeho bývalá manželka, pretože ich BSM ešte nebolo vyporiadané. Z toho je potrebné vyvodiť, ako to správne naznačil exekučný súd, že ak podľa sťažovateľa existuje a trvá jeho akési novovzniknuté (rozumej vzniknuté po vydaní exekučného titulu, pozn.) právo k nehnuteľnostiam, toto právo je proti oprávnenému sporné a sťažovateľ ho môže uplatniť podaním žaloby na všeobecnom súde. Podľa názoru ústavného súdu ak by totiž malo dôjsť k zániku exekvovanej povinnosti inak ako splnením, konkrétne vznikom nového práva, ktoré neexistovalo v čase vydania exekučného titulu, mala by byť existencia nového (konkurujúceho) práva sťažovateľa judikovaná (analogicky porovnaj § 61e Exekučného poriadku: „Po začatí exekúcie sa neprihliadne na jednostranné započítanie vzájomnej pohľadávky povinného voči oprávnenému, ibaže je priznaná exekučným titulom, na podklade ktorého by povinný mohol viesť exekúciu.“)

Výrok právoplatného a exekučného titulu je záväzný a v zásade nezmeniteľný, preto jeho nevykonanie za situácie jeho faktického nerešpektovania je výnimočné a môže nastať v prípadoch zodpovedajúcich zákonným dôvodom predpokladajúcim zastavenie exekúcie bez splnenia uloženej povinnosti. Výklad týchto dôvodov by nemal byť extenzívny, lebo sa dotýka právnej istoty strany úspešnej v spore, ktorá si v tomto prípade aktívne bránila svoje práva.

Vo vzťahu k zásahu do práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru EŠLP judikoval, že pri rozhodovaní, či opatrenia boli „nevyhnutné v demokratickej spoločnosti“, je potrebné posúdiť, či boli v celkovom kontexte prípadu dôvody predložené na ich odôvodnenie dôležité a dostačujúce a či sa v opatreniach dodržala požiadavka proporcionality k sledovanému legitímnemu cieľu (Z. proti Fínsku, rozsudok z 25. 2. 1997, sťažnosť č. 22009/93, § 94).

V konkrétnom prípade je potrebné zohľadniť, že exekučný súd, konštatujúc neexistenciu dôvodov na zastavenie exekúcie, nemal inú zákonnú možnosť iba sťažnosť sťažovateľa zamietnuť a pokračovať vo výkone exekúcie, ktorou sa sleduje ochrana práva osoby navrhujúcej výkon rozhodnutia, pričom vo vzťahu k právu na rešpektovanie rodinného života ide o tretiu osobu odlišnú od orgánu štátu.

Ako už bolo uvedené, sporná nehnuteľnosť je stále predmetom BSM bývalých manželov, t. j. oprávnený z exekučného titulu je rovnocenným vlastníkom tohto rodinného domu ako jeho bývalá manželka, pričom právo na vypratanie je oprávnenému priznané vykonateľným exekučným titulom. Na druhej strane stojí právo bývalej manželky a jej súčasného manžela sťažovateľa na vedení rodinného života. Ústavný súd si uvedomuje, že exekučný titul nezohľadňuje aktuálny status sťažovateľa, avšak, ako už bolo konštatované, rovnako ako sa oprávnený domáhal ochrany svojho hmotnoprávneho nároku na súde, aj sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho tvrdeného práva prostredníctvom civilného sporového konania. Rešpektovanie právoplatného a vykonateľného rozhodnutia je jednou zo základných zásad právneho štátu, ktorého riadne fungovanie je predpokladom na zachovávanie demokratických princípov, pričom ak tu existujú dôvody na jeho zmenu, je potrebné ich uplatňovať rovnako právne predvídateľným spôsobom, čo je v tomto prípade prostredníctvom základného sporového konania, a nie exekučného konania. Zohľadňujúc uvedené, preto možno konštatovať, že pokračovanie v exekučnom konaní v dôsledku napadnutého uznesenia možno hodnotiť ako nevyhnutné v demokratickej

	<p>spoločnosti.</p> <p>Z hľadiska posudzovania legitímneho cieľa sledovaného napadnutým uznesením, ktorým je v konečnom dôsledku nútený výkon rozhodnutia spočívajúci vo vypratání sťažovateľa z predmetného rodinného domu, ústavný súd konštatuje, že sa ním sleduje ochrana vlastníckeho práva oprávneného, ktorý sa súdnou cestou domáhal vyriešenia sporu spoluvlastníkov a ktorému svedčí právo z exekučného titulu. Ide teda primárne o ochranu práva tretej osoby, ktorej svedčí vlastnícke právo k rodinnému domu. Oprávnený inicioval exekučné konanie ako poslednú možnosť vymoženú ochrany svojho judikovaného práva na účely vylúčenia sťažovateľa z užívania nehnuteľnosti, ku ktorej mu svedčí vlastnícke právo. Sťažovateľ na druhej strane už pred uzatvorením manželstva s bývalou manželkou oprávneného užíval rodinný dom, exekučným titulom bolo deklarované, že šlo o neoprávnené užívanie.</p> <p>Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že napadnuté uznesenie okresného súdu vydané sudcom v rámci vykonávacieho konania ako konania nasledujúceho po základnom civilnom konaní, ktorým nebolo vyhovené návrhu na zastavenie exekúcie, je zákonné, zásah z neho plynúci je nevyhnutný v demokratickej spoločnosti a sleduje legitímny cieľ, a to ochranu judikovaného práva oprávneného, pričom sťažovateľ sa môže rovnako ako oprávnený domáhať ochrany svojho hmotného práva pred všeobecným súdom, preto nebola zistená možnosť negatívneho zásahu do sťažovateľom označeného základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 10 ods. 2 listiny a práva na rešpektovanie jeho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru a z tohto dôvodu je potrebné podanú ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠP a iných súdov	<p>Vavříčka a ostatní proti Českéj republice, rozsudok z 8. 4. 2021, sťažnosť č. 47621/13, § 266</p> <p>Z. proti Fínsku, rozsudok z 25. 2. 1997, sťažnosť č. 22009/93, § 94</p>
súvisiace právne predpisy	
kľúčové slová	<p>práva a slobody – základné ľudské práva a slobody-právo na nedotknuteľnosť osoby, súkromia</p> <p>zásah, zasahovanie-oprávnené</p> <p>práva a slobody – hospodárske, sociálne a kultúrne práva-právo na ochranu manželstva, rodičovstva a rodiny</p> <p>rodičovské práva, rodina</p> <p>exekúcia-exekučné konanie</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.